

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N°A16326

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIELE, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG.... 2,00

MỘT NĂM..... 4,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ HAI — SỐ 65 — 19 JUILLET 1940

NHỮNG ĐỨC TÍNH

Của tâm hồn

Thuật và giải thêm ý kiến của Henry Bordeaux

TRƯỚC hết người đàn bà khi lấy chồng không nên nghĩ là được hạnh-phúc cho mình, mà phải nghĩ thêm rằng còn để giúp người đàn ông mà mình mang tên tuổi, gây lấy một sự-nghiệp, sống một cách giá trị (xin hiểu giá-trị đây là trọng-thiện căn-cứ ở sự làm việc có ích lợi, chứ không phải giá-trị là những chức-tước.)

Như thế người đàn-bà phải cần có tinh-thần can-đảm và lương-tâm sáng suốt. Người đàn ông nhiều nghị-lực, can-đảm thật, nhưng nghị-lực, can-đảm của họ cũng giống như chiếc giấy căng thẳng, chỉ một cái đụng chạm khẽ cũng đứt bung. Họ như cây « sến » hiên ngang nhưng có khi một trận gió nhỏ cũng làm gãy rạp. Cho nên họ rất dễ thất vọng, rất dễ quy xuống trước những sự lọc lừa của « số phận ». Trái lại, người đàn bà tuy mềm yếu, nhưng sự mềm yếu ấy như lời thường nói, chính là sức mạnh của người đàn bà vì nó có một sức chịu đựng rất dai và có thể nâng người đàn ông lên, cho người đàn ông một can đảm mới.

Trong sự ham mê theo đuổi danh-vọng, lợi-lộc, người đàn ông thường hay quên mất lẽ công bằng, mất tình bác-ái, tiếng gọi của lương-tâm, người

Một cuộc thi của Đàn Bà

Coi ở trương trong

vợ lúc bấy giờ sẽ diu chồng về con đường chính!

Làm người hướng dẫn lương-tâm cho chồng! Cái công việc mới cao-thượng làm sao! Thuật lời khuyên của Henry Bordeaux, tôi hơi ngại ngại. Nên thú thật rằng lương tâm người đàn bà vẫn sáng suốt hơn người đàn ông, thật nhờ ở cái tính nhân-bậu thiên-nhiên, nhưng bây giờ cái lương-tâm ấy đã dễ mờ dần đi bởi những cám-dỗ của sự xa-hoa, của lòng ham muốn đua đòi; thành thử chúng ta đáng lẽ là người lau sáng lương tâm cho chồng, thì chính chúng ta lại dự phần chủ yếu trong sự hư hỏng đồi bại của người chồng. Để cho vừa lòng vợ, người chồng đã thụt kết, đã lường đảo, đã tham lam từng mồi lợi nhỏ nhặt. Cuộc đời hằng ngày cho ta thấy nhiều chuyện như vậy.

Henry Bordeaux ân cần khuyên người đàn bà nên là « thiên-thần » canh giữ không những kho báu vật chất của gia-đình, mà canh cả kho báu tinh thần nữa, tức là cái lương-tâm sáng suốt của chồng con mình.

Thời bây giờ người ta thường chê đàn bà nhẹ dạ như con bướm chỉ biết ăn chơi tó điếm. Người ta nói rằng đàn ông họ muốn thế nên đàn bà phải chiều. Lầm lẫn, không có một người đàn ông nào lại muốn có một người bạn trăm năm rỗng óc, nhẹ dạ như con búp-bê cả, chỉ khi nào muốn tìm sự chơi bời trong chốn lạt họ mới cần đến thứ đàn bà hay bướm ấy. Họ cũng không thích cả thứ đàn bà lạnh, hiền quá chỉ biết vâng lời họ, sợ-sệt họ, nhu nhược với họ. Ai bảo họ thích cho vợ làm nô lệ là sai.

Người đàn ông tốt, khôn ngoan, rất muốn có một người vợ có thể bàn luận sự làm ăn với họ, cho họ một ít ý-kiến. Họ cũng tự cảm giác rằng họ cũng dễ lạc lòng, dễ làm liều, làm bậy, nên họ muốn có người đàn bà bản tính vốn khôn ngoan để đặt biết ngăn cấm họ, cương quyết với họ một chút. Sự khôn ngoan để đặt ấy cốt giữ họ đừng làm liều, đừng xông sáo quá, chứ không phải để ngăn cản chí-hướng của họ. Sự vô tư-lự, nhu nhược của người đàn bà thường làm tan nát gia-đình. Henry Bordeaux khuyên các bạn gái bây giờ chớ nên phù-phiếm quá, nên cần trọng trọng sự thi hành của mình.

Về tình-ái, Henry Bordeaux nói chớ nên đợi đến lúc phản-bội mới biết đến sự canh giữ nền hạnh-phúc của mình. Phải canh giữ ngay trong những lúc bình thường bằng cách cấy sỏi chăm

nom hàng ngày khoảng vườn tình-ái. Mọi việc ở đời cũng vậy, bao giờ cũng nên dự phòng, sẵn sàng đối phó với tất cả các nỗi khó khăn. Nên hết sức đánh đổ những điều suy nghĩ bạc nhược cho tâm-hồn, tính buồn rầu vô-vấn, tính đa cảm thái quá làm mòn mỏi cuộc sống mà mình không biết. Chớ nên đóng khung của đời mình trong gia-đình, trong những sự toan tính âu lo việc nhà thôi. Cũng nên giao-thiệp chơi bời để ý đến thời trang, sen những cuộc giải trí thanh tao cho cuộc sống gia-đình của mình.

Sau cùng có một điều này mà ở thời buổi này người ta quên lãng đi, là danh-dự của riêng người đàn bà. Danh-dự ấy ở chỗ người đàn bà biết giữ giá trị của mình, chớ nên để tai nghe những lời ca tụng, siêu lòng của bọn đàn ông.

THUY-AN thuật

Nói chuyện với bạn gái

MỘT bạn gái — hẳn là chưa lập gia-thất — viết cho chúng tôi một bức thư nói rằng hình như chỉ các bạn đàn-bà đã có chồng con, có gia-đình đọc tờ Đàn-Bà mới có ích-lợi, vì tờ Đ. B. chỉ nói đến những bôn-phận, những cái gì liên-lạc đến các bà vợ, bà mẹ mà thôi, người thiếu-nữ không có phần gì vào đấy. Muốn giải cái lầm ấy của cô bạn, chúng tôi nói với cô bạn và tất cả các bạn gái chưa thành gia-thất những lời sau đây:

Thời-kỳ còn con gái liên-lạc với đời một cách gián tiếp, đã có cha mẹ làm người trung gian. Cái thời-kỳ ấy chỉ là thời-kỳ tập-luyện lấy những đức tính để tới cái lúc phải trực tiếp hẳn với đời thì đem ra ứng-dụng. Người con gái khôn-ngoa, sớm hiểu và có một nền giáo-dục tốt không những coi cái thời-kỳ ở nhà là thời-kỳ dự bị ra đời mà lại còn là cái thời-kỳ mình quan-sát việc đời, bằng vào những sự xảy đến cho cha mẹ mình, cho những người xung quanh mình, tất cả sự kinh-nghiệm ấy đến sẽ giúp ích rất nhiều cho lúc ra đời của mình sau này. Lúc ra

(Xem tiếp trang 11)

HỎI. — Gia pháp rất nghiêm-khắc nên tuy 20 tuổi có học mà không dám chơi bởi giao-thiệp với ai cả, ít lâu nay có người trai viết thư tỏ tình yêu. Không có cảm-tình gì với người ấy nên đã viết thư trả lời cự tuyệt. Chẳng cứ theo đuổi mãi, ngày ngày đi qua nhà và mượn người đưa lên thư. Rất lo-sợ một ngày gần đây chuyện ấy bại-lộ thì sẽ bị gia-đình trừng-trị nghiêm-khắc lúc bấy giờ làm thế nào biện bạch sự vô tội của mình. Mẹ đi vắng, anh chị không có, bây giờ nên làm thế nào để ngừa sự kết tội của gia-đình khi hiểu nhầm?

ÁI-CÚC (Bắc-Ninh)

TRẢ LỜI. — Nếu mẹ đi vắng, anh chị không có thì cái gia-đình nghiêm-khắc kia chỉ còn thu vào một người: ông bố hoặc bà gì ghê. Lòng cô cũng quyến-luyến người con trai kia thì mới sợ khó biện-bạch, chớ khi lòng cô ngay thẳng thì cô rất có thể đem chuyện ấy nói với người cha, để người cha hiểu cho lòng mình và tìm cách cắt những sự theo đuổi của người trai kia. Hay là cô sợ rằng cha cô sẽ nhân câu chuyện đó càng nghiêm-khắc, «cấm cung» cô hơn? Điều đó cũng đáng sợ, vì đối với các cụ cô thì sự yêu trai có tội đã đành mà khi có người trai yêu người con gái người con gái cũng có tội nữa, các cụ viện nếu người con gái chính-chuyện thì người con trai nào dám tỏ tình quyến-luyến.» Ý của các cụ đành rằng thiên quá, nhưng cô cũng phải liệu mà nói thật với cha vậy, chớ không còn cách nào hơn nữa. Nếu cô không yêu người trai kia thì cự tuyệt hẳn chớ nên nhận thư của người ta, nuôi hy-vọng cho người ta làm gì.

HỎI. — Chồng nghiện hút, cờ bạc, vô nghề-nghiệp và động vợ có đồng nào thì lại lấy cho hết đồng ấy để hút sách bạc bài. Vì hai bên đều thuộc về hàng danh gia vọng tộc cũ, nên khi lấy nhau chỉ do cha mẹ định-đoạt. Nay người đàn-bà rất đau khổ, con cái không có, muốn lập lại cuộc đời mình, xin ly-dị thì cha mẹ để không cho, sợ hại danh giá nhà, tuy rằng cha mẹ vẫn thường phân - nân con khổ sở. Rất phân vân, ly-dị thì sợ cha mẹ buồn, mà sống ở thế này thì không khác nào chết mòn chết mỏi. Giá có một đứa con...

Bà HỌC (Nam-Định)

TRẢ LỜI. — Giá có một đứa con thì bà càng nên ly dị hơn nữa vì người chồng như thế không thể là người cha tốt được. Họ sẽ nêu gương xấu cho con bà, ngăn cản bà trong sự giáo-dục đứa con. Không có con là may cho bà đó, khỏi giây, dễ bận bịu. Nên ly dị lắm, bố mẹ sẽ buồn giận trong một lúc đó thôi. Rồi khi bà lập lại một cuộc đời xứng đáng—cần nhất là phải kỹ càng cẩn-thận về sau này—tức khắc bố mẹ sẽ nguôi giận, và nhận thăm trong bụng rằng sự ly dị trước của bà là chánh đáng, khôn ngoan.

HỎI. — Cha tôi lúc thiếu thời đã phụ bạc mẹ tôi vì một người đàn bà khác. Đau đớn mẹ tôi bỏ nhà ra đi, lúc đó tôi mới bốn (Xem tiếp trang 11)

MẸ: Một cái giấy số Đông-Pháp và một cái bánh, con lấy Cái gì?

CON: Cho con giấy số, vì với cái giấy ấy con có thể mua 10.000 thùng bánh.

MẸ: Thằng bé hóm thực!

Y-KIẾN BẠN ĐỌC

MỘT CÁCH SỐNG

XU A kia Pascal đã từng viết: «chỉ có hiện tại là thời gian độc nhất thuộc về chúng ta».

Hiện tại! Em băn khoăn mà tự hỏi rằng tại sao đã có người không sống đầy đủ với nó, họ không bao giờ nghĩ tới thời họ đang sống, lúc nào họ cũng như tiếc thương dĩ vãng và lo lắng ở ngày mai. Em không ngại gì mà bảo họ là những người gàn dở, Các chị có nhận thấy rằng mỗi quãng đời nó đi qua mắt ta nhanh chóng như một cánh chim trong ánh nắng, nó làm nhòa mắt ta, trong hiện tại ta không nhìn rõ được nó, mà rồi, khi nó thành dĩ vãng ta lại nhớ tiếc bằng khuáng một cái gì hình như chưa bao giờ đến, nó là những cái bóng đầy các chị ạ. Ta có bao giờ biết hưởng cái hạnh phúc của hiện tại đâu, trong lúc ta đi học có bao giờ ta cho ta là sướng, là vui đâu, có bao giờ mở hết sức mắt mà thu lấy hết hình sắc của một bông hoa đẹp vào điểm vàng của mắt ta. Ta chỉ qua đi, qua một cách vội vã rồi nhớ lại bằng một hình ảnh mờ mờ, để rồi tiếc thương một hạnh phúc đã bỏ qua, một sắc đẹp đã mất.

Lại nữa có người bỏ hiện tại mà sống trong tương lai. Họ xuôt

đời chỉ mơ ước những cái chưa tới, say đắm những hạnh phúc trong mơ tưởng cho mai sau. Những người ấy mới lại đáng thương nữa. Họ sẽ chết sau khi chưa sống cuộc đời của họ. Các chị ạ, em đã nghĩ rằng sống trong hoàn cảnh nào ta cũng phải tìm lấy cái hạnh phúc ở trong mà hưởng, ta hãy bằng lòng cảnh ngộ của ta — Như thế không phải là ta có những tư tưởng yếm thế đâu, ta không tranh đấu đâu, ta vẫn tranh đấu nhưng ta vẫn sống trong yên tĩnh của linh hồn vì ta đã thấy cái hạnh phúc trong thất bại hay thắng lợi. Nói tóm lại ta chỉ nên nhìn hoàn cảnh ở về mặt tươi đẹp của nó thôi.

Nhưng dù sao ta cũng không có thể vô tư với tương lai được. Ta có yêu con ve sầu bao giờ đâu, mà có ghét con kiến của La Fontaine đâu. Ta phải có một hy vọng, một ý định, một cách sống cho mai sau, nhiều hậu mới có thể gây được hạnh phúc cho gia-đình tương lai của ta mà ta sẽ là vợ, là mẹ. Ta phải có một chương trình hành động cho mai sau, tu sẽ cứ theo đấy mà tiến không sợ lầm lạc, bỏ ngỏ cái chương trình ấy là những ý định, những ý nghĩ có thể thi hành được chứ không phải là những mơ ước của một số người em đã nói trên kia, bởi vì mơ ước của họ có khi quá cao thành ra không đi đôi được với sự thực. Sở dĩ có những người thất vọng vì đã có những tư tưởng quá tốt đẹp, là vì họ chỉ có những tư tưởng mà không có một một chương trình hành động. Họ không biết cách thực hành những tư tưởng đó, họ chỉ là một hạng người yếm thế đáng thương.

«Hạnh phúc ta phải dang mà lấy, phải cướp mà đoạt, phải chiến mà thắng.»

Hạnh phúc là ở cả ta, ở cách sử tri của ta cả chứ có xa đâu, ta phải đi tới hạnh phúc chứ không đứng mà nhìn hạnh phúc được.

Mlle KHÁNH-NGỌC

MỘT CUỘC THI CỦA ĐÀN-BÀ

Bà Thu-Linh

TÔI là vợ một Bác - sĩ. Trước khi lấy nhau, tôi chỉ là một khách hàng có bệnh tới chữa ở bệnh-viện của nhà tôi, nhà tôi có thú thật rằng sở dĩ yêu tôi rồi lấy tôi là vì trong khi chữa bệnh cho tôi, nhà tôi được dịp gần cận tôi luôn rồi từ đó để ý tới nhan sắc của tôi... Đã đành rằng chúng tôi yêu nhau lắm, nhưng bây giờ mỗi khi tôi thấy nhà tôi vào trong phòng khám bệnh với một bệnh nhân đàn-bà trẻ, đẹp thì lòng tôi nao nao khó chịu! Nhất là có lúc tôi lén lút xem qua khe cửa thấy nhà tôi — cố nhiên là do bồn phận—xem xét dụng cụ bệnh nhân, thì tôi đâm ghen không thể nào chịu được. Người ta chỉ là người chớ không phải là bậc thánh, nên tôi tưởng trong bạn đàn-bà chúng ta ai không ghen khi thấy chồng mình kẻ dẫu, sát mã vào lưng, ngực, bụng một thiếu phụ đẹp hơn mình. Và tuy mình tin ở lòng chồng mình thật đấy nhưng chồng mình cũng chỉ là một người bằng xương bằng thịt thì biết đâu!... Vậy tôi mong bà giải quyết giúp tôi cái việc đó.

TÁI BÚT.— Nghề Bác-sĩ của chồng tôi là một kẻ sinh nhai của gia-đình tôi. Xin giấu tên

Đó là một bức thư làm chúng tôi phân vân. Chúng tôi mong các bạn đọc trả lời hộ chúng tôi với bà bác-sĩ nọ. Bài trả lời không quá 2 trang giấy viết. Hạn gởi bài tới 15 Aout là cùng. Ban chấm thi có ba bạn: các bà Vân-Đài, Thụy-An và Thu-Linh.

Giải nhất: 1 năm báo.

Giải nhì và giải ba: nửa năm báo.

T. B. Đ. B.

THO' TÍN

Bà Cerceau Pierre (Quảng-ngãi), ông Lê-văn-Trữ (Quảng-nam), bà Đào huy-Hách (Thanh-hóa), bà Robert Hoàng (Nhatrang). Ông Nam-tân (Hải-phòng). Librairie Quang-Anh (Sadec), Librairie An-Thịnh (Nam - định), ông Đào-dinh Khuê (Thanh-hóa), cô Bạch - kim - Chi (Prekkek), ông Đỗ - phương - Quế (Saigon), Cô Cung-thị Văn (Vientiane, ông Lý-hữu-Dur (Pnom-penh), ông Nguyễn-văn-Cang (Sadec), ông Phạm-Chinh (Phủ-lạng-thượng), cô Colette-Thi (Saigon).

Đã nhận được mandat xin cảm tạ quý vị.

Bà Lạng Phanrang—đã nhận được mandat 4p số 120 của bà, xin cảm ơn bà và xin bà làm ơn cho chúng tôi biết là bà ở đâu đổi về, cho được tiện việc sổ sách.

Cô Kim-ninh Đồ-lên, bà Đào-văn-Trữ gare Vántrai Thanh-hóa, cô Hoàng-hị-Hà chez M. le Tri-huyện au bureau du Tổng Đốc Hà-dông.

Ông Nguyễn-dinh-Tâm Vinh.

Bà Chu-đức-Tích Nam-định.

Với các vị có tên trên này, sở Bưu-diện đã đặc biệt chú ý tới báo của các bạn và đã cho mở cuộc điều tra xét coi tại sao báo của các bạn lại thỉnh thoảng bị mất.

Bà Huỳnh-phước-Tồn Rạch-giá.— Nhà Bưu-chính Saigon hiện đang tra xét vụ đó gắt lắm.

ĐỘC GIẢ

HÃY COI CHỪNG

Chúng tôi vừa nhận được của bà Đỗ-cai-Hòa ở Bến-gỗ tỉnh Biên-hòa (Namkỳ) một lá thư cho hay rằng có tên Võ-khắc-Vân, nhân danh báo Đàn-Bà đến mời bà mua một năm báo. Bà mua, nhưng không thấy báo gởi tới. Thì ra tên Vân là một tên đi lừa. Nó đã làm cho bà một cái reçu giả. Chúng tôi đã thừa tên Vân ở quan Biện-lý. Tên đó chắc sẽ sa lưới pháp luật. Tiện đây xin nhắc các bạn chỉ nên trao tiền cho người nào có Carte presse của Đàn-Bà và Reçu có chữ Đàn-Bà in ở trên.

T. B. Đ. B.

Các ông nói chuyện với nhau

CÁC bà đã chau-luyện nhiều đức tính để gây hạnh-phúc cho chúng tôi. Còn chúng tôi? Nếu chúng tôi chẳng bảo nhau làm người chồng tốt để đáp lại tấm lòng tốt đẹp của các bà thì chẳng hóa ra chúng tôi chịu nhận cái tiếng ích kỷ các bà vẫn gán cho chúng tôi sao? Nhưng người chồng biết điều và có tính-cách trượng-phu bao giờ cũng hiểu như lời bà Thu-Linh đã nói trong một số Đàn-Bà trước rằng hạnh-phúc không phải chỉ do các bà độc-lực xây đắp mà chúng tôi chỉ là người thừa-hưởng dẫu. Để chứng-thực cái ý rất thành-thực của chúng tôi muốn cùng các bà dự phần vào việc xây đắp hạnh-phúc chung, tôi muốn đem những quan niệm và những sự cư-sử đối với gia-đình tức là gồm cả cái ái tình đối với người bạn trăm năm của tôi nói với các bạn. Mình nói đến mình, tôi tự biết là một sự đáng ghét lắm, nhưng lòng công-phẫu, thấy nhiều người chồng tồi tệ, không xứng đáng, đã khiến tôi có đủ can-dảm mang cái tiếng đáng ghét ấy. Và lại tôi nghĩ rằng đàn bà họ khuyên nhau để thành những người vợ tốt, thì đàn ông tại sao không biết bảo nhau thành những người chồng tốt? Người bây giờ gọi những người chồng tốt là những người kiếm ra tiền, mưu được sự no ấm, hơn nữa cả sự xa hoa cho vợ, không chơi bời nhảm nhí, không cờ bạc rông dãi, đối với vợ không to tiếng, không áp chế.

Nghĩa chữ chồng tốt như thế mới đúng được một phần, mà lại không phải là cái phần quan-trọng nhất. Thì đó, thiếu gì những người chồng tốt theo nghĩa đó mà vợ vẫn buồn khổ, vẫn phàn-nàn. Đã đành lòng con người ta không cùng, nhất lại là lòng đàn bà tham-lam cả trong sự cần hạnh-phúc, nhưng khi người ta đã sung-sướng thì không bao giờ lại nói là mình khổ sở.

Tôi không muốn làm thi-sĩ lãng-mạn. Nhưng ở đây, để thành người chồng tốt, những ngoại vật không quan-trọng lắm bằng tấm lòng. Vâng, thưa ông, tôi biết, ông có yêu vợ ông thì ông mới có thể nỗ lực làm việc cho vợ ông no ấm, vợ ông bằng chị bằng em. Nhưng ông vẫn không biết yêu, cái yêu của ông không thông minh chút nào, không cảm được đến những « thứ thân-mật nhất trong con tim người đàn-bà » và như thế chỉ vì ông không chịu tìm hiểu người vợ ông.

Thực là một sự lạ, khi ông mê man vì hôn thê của ông, mắt ông cũng nhắm nghiền, mà đến khi vị hôn thê của ông bước vào hẳn cuộc đời ông, thành người bạn trăm năm của ông rồi, đôi mắt ông cũng cứ nhắm lại, nhưng lúc bấy giờ không phải nhắm vì mê-man như trước mà nhắm vì lười biếng, vì ích-kỷ. Trái lại, đàn-bà trong thời-kỳ mê-man họ cũng nhắm mắt, nhưng khi họ đã lấy người đàn-ông yêu làm chồng rồi thì mắt họ mở rất to, rất sáng để soi thấu vào tâm can người chồng. Có phải chăng vì sự khác nhau ấy nên ta vẫn thấy số người vợ tốt nhiều hơn số người chồng tốt?

Hiểu người vợ, hiểu tâm tình, tính nết vợ, đó là cái bồn phận thứ nhất của người chồng tốt phải làm, bắt đầu ngay từ cái hôn chung sống. Hiểu để làm cho vợ thỏa nguyện trong tâm-hồn. Các ông chớ có nghe một bọn đàn ông nói rằng tâm hồn đàn bà phiền phức, bí mật. Bọn ấy đã lười không hiểu được người đàn bà, bị người đàn bà từng phen đối đãi tàn tệ nên bọn ấy đâm thù và xướng lên thế để trút cả phần lỗi cho người đàn bà. Các ông lại chớ thấy người

(Xem tiếp trang 5)

Offra d'Emploi

TIỂU NGÂN-HÀNG

Xấp mở nay mai ở Hanoi, chuyên giải quyết mọi vấn-đề, mọi phương-diện thuộc về tiền-tệ. Đương tổ-chức một ban chuyên-nghiệp để cô-động: MUA, BÁN, ĐỔI CHÁC và CHO THUÊ các hóa-vật, dụng-cụ mới, cũ. Muốn trực tiếp ngay với những THIẾU-NỮ, THIẾU-PHỤ có địa-vị trong thương-trường. Qua một thời kỳ tập-sự sẽ được lương từ 15\$ đến 30\$ và hoa-hồng.

Thân hành đến: 129, Sinh-Tử, Hanoi hoặc gọi giáy nói số 1307 DƯỚI 18 TUỔI PHẢI CÓ PHỤ HUYNH GIỚI THIỆU

HITLER TÁN GÁI:

**TÔI CÓ THỂ GIỜ TAY CHÀO LỐI QUỐC
XÃ TRONG 2 GIỜ MÀ KHÔNG MỎI**
(Hitler)

CÓ lắm người tưởng rằng nhà độc-tài quốc-xã đã dám hy-sinh cả triệu dân vô tội trong đám khói lửa của chiến tranh thì trái tim phải cứng như sắt đá, không thứ ái-tình nào lay chuyển được. Vậy mà Hitler cũng như mọi người, đã bị lắm phen làm mồi cho thần Vệ-nữ.

Cô Pauline Kokler, ở làm bồi phòng cho Hitler, sau khi trốn sang Pháp có xuất bản một cuốn sách nói về đời tư của Hitler. Trong cuốn này có đoạn nói về những chuyện ân-ái của nhà lãnh tụ quốc-xã rất lý thú.

Mối tình thứ nhất của Hitler là mối tình với một người cháu gái, con một bà chị.

Cô cháu gái tên là Geli Raubal, Hitler gặp gỡ cô lần thứ nhất hồi năm 1921 và thương cô liền. Mỗi tình mỗi ngày mỗi thêm khăng-khít, song gia-đình cô Geli không chịu công nhận cái thứ ái-tình ấy và cô Geli cũng chẳng hy-vọng lấy Hitler.

Đêm 3 Décembre 1921, Hitler tiễn cô Geli về tới cửa nhà cô.

Sáng hôm sau Hitler nhận được bức thư từ-biệt của người yêu đã thành ra người thiên cổ: cô Geli đêm hôm trước mở hết các ống hơi trong phòng ngủ để tự-tử.

Thấy vị quốc-trưởng của nước Đức cũng có ái-tình như muôn ngàn người khác, tổng-trưởng Goebbels liền kiếm cách đánh vào chỗ yếu ấy, vì Goebbels muốn rằng vợ của Hitler sau này phải là người do Goebbels giới thiệu.

Goebbels kiếm được cô đào hát bóng Renate Muller, một tuyệt-thể giai-nhân của màn ảnh Đức.

Anh ta lựa một cuốn phim hay nhất của cô để chớp tại nhà riêng cho Hitler xem. Hitler biết thưởng thức hát bóng lắm nên khen ngợi ngay tài nghệ của cô đào Renate. Nhà độc-tài Đức nhờ Goebbels mời cô đến ở vài ngày tại biệt-thự riêng của mình ở Berchtesgaden.

Một hôm thứ sáu, cô Renate được Hitler mời tới dự tiệc, có cả Goebbels và hai vợ chồng thống-chế Goering nữa. Ăn uống xong rồi, Hitler mời khách đi xem biệt-thự của mình. Đi hết phòng nọ đến phòng kia, sau chót đến phòng đọc sách. Cô Renate không khỏi tỏ sự ngạc-nhiên và lòng mến phục của cô trước những pho sách quý của Hitler. Cô còn hỏi nhiều câu về các cuốn sách mà Hitler đã đọc. Mấy người cùng đi đều lánh ra ngoài để cho Hitler và cô Renate tự-do nói chuyện.

Khi nhà lãnh-tụ quốc-xã một mình đối diện với người yêu, ai cũng tưởng họ thổ lộ với nhau những câu ái-ân đầm thắm. Nào dè Hitler đứng yên như pho tượng ngắm cô Renate từ đầu đến chân và giờ tay chào theo lối của đảng quốc-xã. Hitler đứng vậy trong vài phút, không nói gì rồi bỏ tay xuống, mới bắt đầu nói: «Tôi có thể giờ tay như vậy trong trọn 2 giờ.» Cô Renate không hiểu sao, chỉ nín thinh. Hitler nói tiếp: «Không bao giờ tôi thấy mệt nhọc khi phải duyệt binh. Tôi có thể giờ tay trong hai giờ chào những quân đội mà không mỏi tay. Còn Goering chỉ giờ độ trong nửa giờ. Tôi cứng hơn Goering. Tôi mạnh hơn Goering 4 lần. Tôi phải ngạc-nhiên về sức mạnh của tôi.»

Nói dứt câu, Hitler quay gót trở ra đi theo các người đã ra trước, không để ý gì xem cô Renate có cùng ra hay không.

Cuộc tình duyên của Hitler với Renate lần đầu lạt lẽo như vậy. Về sau Hitler hết sức thương cô đào hát bóng, làm cho Goebbels hả dạ vì nếu cô Renate có thể bước lên cái địa-vị «Hitler phu-nhân» thì chắc nhà lãnh tụ Đức không khi nào quên ơn ông «mai».

Còn cô Renate, trái lại, cô chỉ thương Hitler vì cô được tâng giá trị ở Đức mà thôi. Ái-tình của cô, cô lại đem trao cho con trai một nhà triệu phú do-thái Đức.

Nhà triệu phú này không phải vào trại giam là vì ông ta có nhiều sự giao-thiệp quan trọng trên thương trường quốc tế, làm cho Hitler phải nể ông.

Khi ông chết, con trai ông được hưởng cái gia tài rất lớn và đem lòng thương cô đào Renate của Hitler.

Song chàng thanh-niên và cô Renate chỉ dám yêu lén, nhớ thầm, mặc dầu cô muốn lấy chàng. Sau cô bàn với chàng trốn ra khỏi nước Đức, rồi đến thành Paris.

Khi được tự-do ở kinh-đô nước Pháp, cặp uyên-ương ấy tha hồ mà thương nhau, khỏi phải lén-

lút nữa. Cô Renate vẫn không dám lấy chàng thanh-niên triệu-phú kia vì cô còn có gia-đình cô ở Đức. Cô chỉ tính ở Paris một tháng.

Trong khi cặp uyên-ương chấp cánh ở «kinh thành ánh sáng» thì đã có hai nhà trinh-thám Đức được lệnh của sở Gestapo đến Paris với hai cái máy chụp hình.

Ít bữa sau, một bản phúc bẩm với những tấm ảnh làm bằng có gửi từ Paris về Berlin đề trình rõ về những cuộc tình duyên âm-muội của cô Renate. May sao những tài-liệu ấy lại vào tay tổng

(Xem tiếp trang 6)

NÓI CHUYỆN GIỎI

KHOA xã-giao cho chúng ta nhiều lời khuyên về sự nói chuyện. Lễ phép, nói vừa phải, đáng đáp chỉnh lễ, ngắn gọn điều chưa phải đã tạo được một người nói chuyện giỏi. Vì người nói chuyện giỏi không những gồn các đức tính vừa kể mà cần nhất là phải biết khơi mào một câu chuyện, nuôi một câu chuyện. Khi nói chuyện cũng vì như khi chơi «ten-nít», quả bạn này ném đi, quả bạn kia ném lại, mỗi người đều tỏ tài của mình ra. Phải có tâm-lý để hiểu cái giá-trị và cái sở-trường của người đối phương mình, phải biết đối đáp lại từng lời một, phải có trí thông minh để chọn đầu đề chuyện và có trí tinh-vi lanh lợi để tránh những chỗ gập khúc có thể gây thành sự xung đột ý kiến. Thời bây giờ nói chuyện không phải là một sự vô ích nhưng là một sự cần dùng dưng vào đời sống của mình, một sự giải trí thanh tao, cho mình quên những sự buồn lo. Như là lúc này mọi người quá đam mê vào cờ bạc, trong một cuộc hội họp, người ta nghĩ đến sự giở cổ bài ra hay chỉ bàn luận đến những canh bạc đã đánh, người ta biết nói chuyện «cho ra câu chuyện» càng đáng quý, và bạn thử xét xem bạn có thực là những người biết nói chuyện không?

Khi ngồi đối diện một người bạn có nghĩ ngay được, với người ấy phải nói câu chuyện nào không?

Khi bạn đã nói một câu chuyện bạn có biết bắt sang chuyện khác mà không có đáng khó khăn không?

Bạn có đủ lời để nói chuyện cho hay không?

Bạn nói năng có mạnh bạo rõ ràng không?

Giọng nói của bạn có êm tai và khiến mọi người chú ý không?

Bạn có thể đoán biết được người ta đang muốn nghe chuyện gì để bạn nói chuyện ấy không?

Khi nào cần ít lời bạn có biết nói vắn tắt không?

Bạn có đủ can đảm dừng kể rải rỗng những chi tiết một câu chuyện mà bạn biết chỉ có mình bạn ưa thích, liên can thôi không?

Bạn có biết nhắc người ta một cách khéo léo những thứ chuyện người ta vốn sở trường không?

Bạn có tìm được rõ ràng những lối hóm hỉnh không?

Bị phải ai hỏi bạn, bạn chỉ biết vâng, dạ, hay đáp những tiếng cụt lủn làm cho người ta không dám kéo giải chuyện ra nữa?

Bạn đã nhận thấy rằng bạn đã nói nhiều quá và người nghe đã mệt mỏi không?

T. thuật

VẾT CHÂN TRÊN TUYẾT...

DỊCH THEO LUCIENNE ESCONBE

Lời người vú thuật lại

Vì một cơn sốt cấp-tắc, bố mẹ cô Rosa cùng từ-tần. Họ hàng cô bèn định cho cô sang ở nhờ

một bà di trong một cái lâu-đài rất to lớn, xung quanh toàn rừng bao-bọc. Tôi là vú nuôi cô cũng phải theo cô đến đó. Chiếc xe đi qua một cái vườn rất rộng, rộng như một cánh rừng và cũng không kém vẻ rậm-rạp um-tùm. Lúc chúng tôi vào đến gian phòng rộng mênh-mang có kê một cái đờn cầm rất lớn thì trời đã tối. Viên quản-gia dẫn chúng tôi vào chào bà Phiệt-Ninh, là bà di cô Rosa. Bà tiếp chúng tôi một cách dè-dặt. Bà, người cao, và mảnh-khảnh, mặt mũi đã nhăn-nheo, trong khi nói chuyện với chúng tôi bà cứ nhìn hâu hâu, vì đôi tai bà đã ngheh-ngang. Ngồi bên bà, có mụ Sĩ-Tác người hầu-cận thân-tín không rời của bà.

Yết-kiến bà xong, viên quản-gia lại dẫn chúng tôi về căn phòng dành riêng cho chúng tôi. Bọn đầy tớ, mụ Đơ-Rô là vợ viên quản-gia và con nụ Bét-Ty đối với chúng tôi rất tử-tế, vui-vẻ. Chúng tôi không còn lạ-lùng bỡ-ngờ nữa.

Cái lâu-đài ấy là cả một thế-giới cho cô Rosa khám-phá mây-mò. Tôi đi theo cô vào những căn phòng đóng cửa kín mít nhưng rộng mênh mông, chổng-chất những đồ-dạc và

ngoạn-vật quý giá. Một hôm cô bắt cả mụ Đơ-Rô theo vào và chúng tôi lục thấy bức chân-dung của hai thiếu-nữ đẹp vô ngần, đẹp lộng-lẫy! Tôi rất ngạc-nhiên thấy Đơ-Rô bảo rằng hai thiếu-phụ ấy là bà Phiệt-Ninh và người chị gái của bà. Lúc thiếu-thời, người chị, trông còn đẹp hơn bà Phiệt-Ninh nhiều và có dáng kiêu cách hơn. Mụ Đơ-Rô có ý lấy làm bối-rối sự chúng tôi lục-lọi ra tấm hình, nên tôi không dám hỏi-han gì nữa.

Về mùa đông, trời mau tối lắm. Và dạo này tôi hay bàng-khuâng lo-sợ vì hình như tối tối khi cô Rosa yên giấc, tôi nghe thấy trong lâu-đài sâu thẳm mênh-mang, tiếng đờn

cầm vang âm lên to như tiếng sấm. Tôi thuật lại điều lo-sợ của tôi cho bọn gia-nhân nghe vào một bữa cơm tối. Tôi chưa nói hết thì viên

quản-gia đã át đi bảo rằng tôi ngu dại quá, đó chỉ là tiếng gió thổi vào cành cây. Nhưng mụ Đơ-Rô thì nhìn chổng một cái nhìn lạ-lùng, bí-mật hết sức và con nụ Bét-Ty, biến lẩn sắc mặt, cúi nhìn xuống

đất. Tôi thăm nhủ mai tôi sẽ hỏi con Bét-Ty cho ra, tôi cảm thấy có một sự bí-mật gì bao-phủ cái lâu-đài này.

Quả nhiên, con bé khêu-khoản dặn tôi giữ kín và mãi mãi mới cho tôi biết rằng cứ về mùa đông thì mọi người trong lâu-đài vẫn nghe thấy tiếng đàn cầm, nhất là những tối mưa to, gió nhón, bão táp thì tiếng đờn càng găm thét to hơn, người ta bảo rằng đấy là hồn cụ công-tước, thân-phụ của bà Phiệt-Ninh, về đánh đờn cầm: một cái thú mà lúc sinh thời cụ rất ham-mê. Nó chỉ biết đến thế thôi, tôi không hỏi gì thêm nữa. Thực ra tiếng đàn cầm ấy cũng rất êm tai, nhưng khi tôi xem-xét thấy rằng chiếc đờn ấy đã hỏng tất cả các bộ phận bên trong rồi thì tôi đâm ra sợ-hãi lắm.

Mùa rét năm ấy rét dữ. Bà Phiệt-Ninh coi bộ càng buồn-bã, còn chúng tôi cứ vui-vẻ đi dạo quanh lâu-đài. Hồn cụ công-tước vẫn về đánh đờn cầm, và càng đánh to mạnh mẽ lên. Tôi không dám nói năng gì về câu chuyện kinh sợ lạ-lùng ấy với ai nữa.

Một buổi chiều chủ nhật, tôi định đi lễ nhà thờ với con Bét-Ty. Trời có dáng sắp mưa tuyết. Tôi để cô Rosa chơi ở phòng khách với mụ Đơ-Rô. Mụ hứa sẽ trông nom cô bé cho tôi, mụ có chiều quyến-luyến cô bé lắm.

Trong khi nhà thờ hành lễ thì bên ngoài tuyết xuống rất mau và rất dày. Xong lễ, tôi vội-vả ra về, lúc bấy giờ trăng đã hơi ló, ánh trăng mờ nhạt chiếu lên màu tuyết trắng. Đến nhà, tôi chạy vội vào trong bếp tìm mụ Đơ-Rô để đòi cô Rosa. Mụ Đơ-Rô trả lời cô chơi trên phòng khách với bà Phiệt-Ninh. Tôi lại chạy lên phòng khách, tôi chỉ thấy có bà Phiệt-Ninh và mụ Sĩ-Tác. Mụ bảo tôi: Cô Rosa chạy xuống bếp tìm mụ Đơ-Rô đã đến hơn một giờ rồi.

Tôi tái cả người, chạy đi tìm khắp nơi, kêu gọi cô Rosa rầm-rĩ. Chẳng có tiếng thưa. Cả nhà kinh-động, tìm kiếm khắp các buồng. Bà Phiệt-Ninh, run-rẩy, cũng tìm với chúng tôi. Chẳng thấy đâu! Tôi đã thất-vọng thì chợt nhận thấy ngoài sân dưới ánh trăng có hai vết bàn chân nhỏ xíu. Tôi chạy vội ra và cứ theo dấu vết chân đi tìm. Tôi đang hoảng hốt điên-cường thì thấy một gã mặc đồng chạy đến phía tôi, hân bảo tôi: Có phải mụ tìm một cô bé phải không?

Tôi nhìn vào bọc hân: cô Rosa yêu-quý của tôi nằm gọn thon-lỏn trong chiếc chăn chiên của gã ta. Gã ta bảo tôi rằng bắt gặp cô Rosa nằm công queo ở ngoài cổng vườn

(từ ngoài cổng vào nhà giải tới hàng ngàn thước) mình mẩy đã giá lạnh.

Xoa bóp, ủ ấm cho cô Rosa một lúc thì cô ngủ yên trong giường, suốt đêm hôm ấy tôi không dám nhắm mắt một phút. Sáng hôm sau tôi hỏi cô tối qua cô đi đâu thì cô

(Xem tiếp trang 10)

CÁC ÔNG NÓI...

(Tiếp theo trang 3)

đàn bà đồng dánh, tây gọi là « capricieuse », mà cho rằng tâm tính người đàn bà khó-khăn, khó chiều. Đó, chẳng qua một phần vì người đàn bà khi không được như ý, thường theo cái tính thiên nhiên không chịu nói thẳng ra, cứ làm cách này cách khác, bóng gió để cho chồng hiểu một cách gián tiếp. Người chồng nào thông minh, dám chắc ít gặp những bà vợ đồng dánh.

Tóm lại đừng bao giờ nghĩ rằng vợ mình khó tính, và dù mình gắng công bao nhiêu cũng không làm cho vợ được sung-sướng. Phải định ninh rằng hạnh phúc của vợ mình là do mình nắm trong tay, mình muốn vợ sung sướng thì vợ sung sướng, mình muốn vợ khổ sở thì vợ sẽ khổ sở. Lúc mới yêu nhau « nàng » vẫn nói thế và « chàng » rất lấy làm kiêu hãnh, vậy mà tại sao lúc đã thành vợ chồng thì « chàng » lại từ chối cái nhiệm vụ xứng đáng một bậc trượng phu ấy?

Có nhiều người đàn ông coi việc nhà, việc đối đãi với vợ như một việc kinh doanh trong sự nghiệp của họ. Họ đem cái đầu óc một ông xếp để lên trái tim một người chồng. Họ rất yêu vợ nhưng họ đối đãi với vợ nghiêm nhặt, họ sợ vợ họ nhờn, vợ họ sẽ sở châu lỗ mũi họ! Ta không không nên lấy làm lạ nếu hạng chồng thế ấy bị bà vợ san sẻ tình yêu với người đàn ông khác. Ái-tình là đồng nghĩa của tiếng thân ái nhẹ dạ, trong tình vợ chồng mà lúc nào cũng lễ phép như khách đối với nhau thì còn gì có sự quyến luyến đặc biệt nữa? Kinh và yêu vẫn đi với nhau. Khi mình yêu tức là mình kính nể cả người mình yêu rồi, nhưng chớ để « kính » thành « sợ » chớ để cho người vợ sợ mình, chớ lấy lời oai quyền nghiêm khắc nói với vợ như nói với người làm công, người dưới quyền mình. Ra đời làm công việc, ông cần nghiêm khắc nghiêm ngặt, nhưng về chốn nhà riêng, trước mặt vợ ông, xin ông bỏ cái vẻ mặt nạt nộ ấy đi, nhẹ nhàng với vợ. Người vợ sẽ rất cảm-động và càng mến ông hơn.

(còn nữa)

Cô gái Lào

Hôm nay, Khăm-Zặt làm gì mà điêm-trang dữ thế? Những ngày thường, Khăm-Zặt có làm dôm thế đâu?... «Bun hốt-nậm (1) mừng xuân-sang, đã qua từ hơn một tháng; «bun bang-bang-phay (2) cầu mưa cũng đã một tuần rồi; mà «bun sùng-hư (3), mừng nước xuống thì còn những bốn năm tháng nữa?

Mà cũng có thấy nơi có «bun pha-vết», mừng đức Phật lên Nát-bàn, ở «vát» (4) nào đâu?...

Ngày thường Khăm-Zặt đã đành rằng vẫn đẹp... Nhưng hôm nay, rực-rỡ áo xiêm, Khăm-Zặt lộng-lẫy như một nàng «thê-va-đa» (5) mới ở «sà-vần» (6) rồi gót xuống. Mái tóc đen óng, nàng vén cao; quanh bởi tóc xinh xinh răn nghiêng về một phía, nàng đã rất một vòng «đọc chăm pa», một thứ đã-lan màu vàng và hương ngát. Mặt nàng vẫn thắm, má nàng vẫn hồng, phần son sẽ chẳng giúp thêm được nàng gì nữa; song chiếc «sỉn» (7) màu huyết-dụ, trên chạy những đường kim-tuyến và ngân-tuyến thì thật nền, với đôi chân màu trắng trong. Một chiếc đai nhỏ bằng bạc giữ sát chiếc «sư» (8) lụa bạch vào một tấm mình tròn lẳn: Đôi tay lộ ra từ vai xuống như tiện vào ngà... Nhưng chiếc «pha-phe» (9) thêu màu đại-hồng, chỉ dờ ra những ngày đại-hội, đã tiết-trinh vắt chéo qua trước ngực, thay cho chiếc khăn quàng lông-lẻ thường vẫn trẽ-nải kéo tròn quanh cả hai vai... Như thế, nàng như bớt mất vẻ yếu-khieu, nhưng sắc đẹp bỗng trở nên trang-trọng và cao-quý...

Nhưng Khăm-zặt có được tự-do mà ngắm bóng-dáng mình đâu. Một chuỗi cười ròn và hai cô bạn đã vào rủ nàng đi; ba người yêu-điệu bước theo nhịp thang xuống đất. Con chó vàng nằm trên đầu cầu thang lim-dm mắt trông theo.

Trong sân rợp những bóng cây soài, quả sai lúc-lỉu. Mấy quả chín nạm vàng vào nền lá xanh,

trông thật ngon mắt, — nhưng chưa ngon bằng ba cô «phù-xảo» tươi thắm đi trên lối cát trắng phau...

Ra đến đường nhựa, ba cô thong dong đi về phía tỉnh.

Hơn một giờ sau — tuy đường xá chỉ có non hai cây số; các cô còn như con thỏ trong ngụ-ngôn, vừa đi vừa nghe gió thổi mây — thì ba cô tới trước một nếp nhà to lớn, kiến-trúc theo lối tây. Bên trong tiếng cười nói đã vang lên, ồn-ào lấp-nập.

Đó là nhà của Chân-Pheng, vị hôn phu Khăm-zặt. Hai người tuy thế biết nhau chưa được lâu, nên Khăm-zặt đi đến trước cửa bỗng rụt-rè và ngượng - ngịu. Nàng nhớ lại cái lần đầu tiên hai người gặp nhau trong một đám, «ngăn» cậu nàng nhân làm nhà xong, mời khắp mặt «phù-bao» «phù-xảo» trong làng lại để khánh-thành cho được bình-yên vai-vẻ. Nàng nhớ lại trong giây các cô ngồi quăn thuốc, tèm trầu hôm ấy ai cũng khen nàng đẹp hơn tất cả, trội lên như một bông sen trắng giữa đám lá xanh. «Chả thế mà Chân-Pheng, chàng trai hát giỏi nhất vùng, đã phải vội cùng mấy anh em ngồi xán ngay trước mặt — và chàng cất giọng du-dương hát, và một người bạn từ-tế bằng tiếng «khèn» (10) đưa-đẩy nhịp theo. Nàng bạo dạn hát lại bằng những câu thai khó nhất; nhưng chàng đều lanh-lợi đoán ra, -- và cuộc tỉ-thi êm-ngân ấy đã mang lại giữa hai người một mối cảm-tình đậm-thắm.

Từ đó, tối-tối trong khi nàng giơng đèn quay tơ ở đầu hiên, thì chàng lại tìm đến, hoặc bằng tiếng khèn, hoặc bằng lời ca nỉ-non tình-tự.

Được ít lâu, hai nhà, rồi cả bạn, biết rằng hai người sắp lấy nhau. Nhưng chưa kịp cưới, thì chàng một người «làm việc», được tin phải đi vùng dưới. Hôm nay, thân-bằng chàng rủ nhau lại nhà chàng để cử lễ «tiễn-hành».

Hai người bạn thấy Khăm-zặt rụt-rè trước cửa Chân-Pheng, thì đều vừa cười vừa dun nàng vào trước...

Lúc ấy, trong nhà khách đã đông... Màu xanh, màu hồng của khăn quàng, màu tía, màu tím của xêm, và màu quan lục, màu thiên-Thanh của «phá» (12) luôn luôn phác nên những bức tranh tươi thắm và thay đổi, — bên trên lại phảng-phất có mùi hương.

Bấy giờ giữa phòng đã bày ra một chiếc mâm chân đầy lễ-vật. Này soi, này trụng, này chuối, này hoa, tất cả cao vót lên như một chiếc kim-tự-tháp sắc-sỡ... Chân-pheng, người xấp ra đi đã xếp bằng ngồi phía sau, trông ra cửa. Mọi người ngồi tiếp theo vào

(Xem tiếp trang 10)

- (1) Bun hốt-nậm: hội vẩy nước.
- (2) Bun bang-phay: hội thi pháo.
- (3) Bun sùng-hư: hội đua thuyền.
- (4) Vát: chùa.
- (5) Thê-va-đa: tiên.
- (6) Sà-vần: thiên-cung.
- (7) Sỉn: xiêm.
- (8) Sư: áo chàm.
- (9) Pha-phe: khăn quàng.
- (10) Khèn: sáo sậy 14 ống.
- (11) Phù-áo: thanh-niên.
- (12) Phá: tắm vải quăn quanh mình đàn ông Lào, đầu tắm kéo về đằng sau lưng.

HITLER TÁN GÁI:

(Tiếp theo trang 4)

trưởng Goebbels trước. Anh này ném hết đi, vì cô Renate là người do anh ta tiến dẫn cho Hitler.

Cô Renate khi về tới Berlin thì ngay đêm hôm ấy, cô nhảy từ trên lầu cao xuống để tự tử.

Người yêu thứ ba của Hitler lại là một cô đào hát bóng nữa, cô Jenny Jugo, cũng lại do tổng trưởng Goebbels tiến-dẫn. Cô này nguyên là người yêu của Goebbels. Một hôm sở vô tuyến điện phát thanh bí mật của đảng cách mạng Đức bỗng truyền ra một câu: «Bà Goebbels ơi, nếu bà muốn kiếm chồng bà thì bà cứ đi đến nhà cô đào Jenny!»

Bị bọn cách mạng bí mật tố-giác mình với vợ mình, Goebbels tức lắm, liền nghĩ cách dẫn sang cho Hitler.

Jenny Jugo làm bạn với Hitler được mấy tháng, cô được nhà lãnh-tự Đức thương lắm và tiêu tiền như nước.

Cô có tánh ưa trụng giỡn nữa. Có lần mời các vị quan lớn đến ăn, cô đưa cho thống-chế Goering ăn một khúc dồi (saucisse). Ai dè lúc cắn khúc dồi ấy thì ra nó bằng cao su. Goering cầm cả đĩa dồi liêng xuống đất.

Có lần Hitler ở Berlin về thăm cô ở Berchtesgaden, vừa bước vào nhà bỗng nghe tiếng: «Tao là Hitler đây! Tao là Hitler đây!» Nhà độc-tài căm giận lắm, muốn biết kẻ nào dám vô lễ với mình. Bỗng trong khe cửa, một con vẹt lộ đầu ra lấp lại câu kia mấy lần nữa... Hitler muốn bắn ngay con chim vô tội, song cô Jenny thích chí, cười um sùm. Còn có lần cô Jenny gửi cho Hitler những bức điện tin trong có nhiều câu chửi Hitler và lại ký tên thống-chế Goering hay tổng - trưởng Goebbels.

Nếu không phải người yêu của Hitler, thì kẻ bày ra những trò chơi ấy đã lên máy chém rồi.

Cuốn tiểu-thuyết tình nào cũng có đoạn kết cấu. Kết cấu của cuốn tiểu-thuyết tình giữa Hitler

ROBERT BEAU

Joaillier Hanoi Haiphong

BÁN VÀ BẢO LĨNH CÁC THỦ ĐỒNG - HỒ TỐT CÓ TIẾNG:
Rolex - Omega - Judex
VÀ CÁC ĐỒNG-HỒ CHUÔNG
La Vedette

Cùng các đồ trang-sức

và cô Jenny là sự chia rẽ. Chia rẽ một cách êm đềm. Cô Jenny trở về Berlin. Còn Hitler vẫn đi trên con đường chánh-trị.

Chưa chịu ngừng bước, nhà lãnh-tụ Đức lại đi chinh phục trái tim mới: cô đào Leni Riefenstahl.

Hitler giao cho cô quay cuốn phim về vận-dộng hội quốc-tế hồi năm trước ở Berlin.

Cuộc tình duyên lần này là cuộc tình duyên theo lý-tưởng. Hitler thương cô Leni vì thương nghệ thuật của cô. Còn Leni thương Hitler vì cô mến tài của nhà lãnh-tụ.

Rồi cuộc tình duyên ấy đứt đoạn.

Sau chót Hitler thương một cô thợ chụp hình năm nay đã 33 tuổi.

Cô này là Eva Braun là một người rất có nhan sắc. Rồi xảy ra cuộc chiến-tranh. Các báo bên châu Âu đăng tin rằng Hitler quyết lấy cô làm vợ và chờ khi nào chiến-tranh kết liễu mới làm lễ thành hôn.

Chẳng biết cuốn tình-sử của nhà độc-tài Đức còn ghi chép thêm những điều lý-thú khác gì nữa?

X. Y.

CHỈ DÙM

AI MẮC BỆNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khùc-khắc, ho có đàm trắng xanh vàng, hôi thối, bệnh-nhân có khi bị hành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc của cụ Trịnh-hải-Long (nội tổ ông đốc-học Hào). Thuốc đã cứu mạng muôn ngàn người. Có 2 thứ (thứ 5\$00 và thứ 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

TRỊNH VĂN-HÀO, Directeur Ecole Villa N° 110 rue Vassolgne, Tân-dinh Saigon.

Khắp Đông-dương gởi mua trong 3 ngày tới.

LỜI KHUYÊN CỦA ÔNG BÁC - SĨ

Chăm nom trẻ em

Mùa nắng, cần phải chăm nom trẻ con rất thận-trọng. Phải cho chúng mặc quần áo rộng, mỏng và mềm, không bó sát lấy người. Nếu da sần-sùi nổi mụn, nên chăm đánh phấn chăm cho chúng uống nước nhưng đừng cho ăn đồ nguội. Trước khi cho ăn hoặc cho uống, nên rửa thìa và bát chén bằng nước sôi.

Cai sữa

Cần cẩn-thận nhất trong hồi cai sữa, không nên cai sữa về mùa này. Vì trong mùa này trẻ con hay bị đau ruột; thay đổi đồ ăn và bột sữa mẹ đi, ruột càng dễ yếu. Nếu vì bất-buộc, bạn không thể cho con bú nữa, nên đến hỏi thầy thuốc cách giữ-gìn cho con và hỏi nên cho chúng ăn những thứ gì.

Đau ruột

Phần đông trẻ con chết vì bệnh đau ruột. Có thứ nhất là tại người mẹ cầu-thả về đồ ăn của con và vì cho sữa vào chai không được cẩn-thận hoặc không giữ-gìn thìa, chén cho sạch-sẽ. Muốn tránh những điều đó cũng dễ.

Nuôi con. — Thường thường, trẻ con bị đau ruột là tại ăn nhiều quá. Nên cẩn-thận, cho ăn có chừng mực và đúng giờ, dầu con đòi hay khóc cũng mặc. Nhiều người thấy con quấy lại sốt ruột, cho con ăn

thật no và bắt cứ vào lúc nào. Như thế, không tốt. Bạn cứ mặc cho chúng khóc, lâu dần, chúng sẽ quen đi.

Nếu nuôi con lã, trước khi cho bú và sau khi cho bú, bạn nên cẩn con. Nếu nuôi bằng sữa bò, phải cẩn-thận từng ly, từng tý.

Sữa

Sữa hấp, sữa hộp hay sữa bột đều

thoảng dặt mình mạnh. Ở hai bên hông nổi những chấm đỏ nho nhỏ.

Cần bắt con nhịn đói và thỉnh thoảng chỉ cho uống vài thìa nước chè loãng hoặc nước Vichy.

Nếu con lại nôn cả những thứ nước vừa uống, nên cho nó uống một thìa nước đá. Mỗi lần, chỉ nên cho uống một thìa nhỏ thôi và đừng cho hơn độ nước uống trong một ngày.

Chỉ nhịn trong quãng 24 giờ, bệnh cũng đỡ đi nhiều. Đừng bắt trẻ nhịn lâu quá.

Đun nửa lít nước nóng có bỏ guimauve (bán ở các hiệu bào-chế) để thụt cho con, con sốt sẽ giảm. Thụt nhẹ-nhẹ và thông-thả. Lấy khăn đắp nước nóng đắp ở bụng cho trẻ đỡ đau và đỡ khóc.

Nếu con không chịu sữa

Nhiều đứa trẻ, sau một trận đau ruột, ăn sữa không chịu nữa. Lúc ấy, cần lấy súp làm món ăn chính vậy. Nấu trong 1 lít nước những thứ này:

- 65gr cà rốt.
- 65gr khoai tây.
- 25gr củ cải.
- 25gr đậu hột.

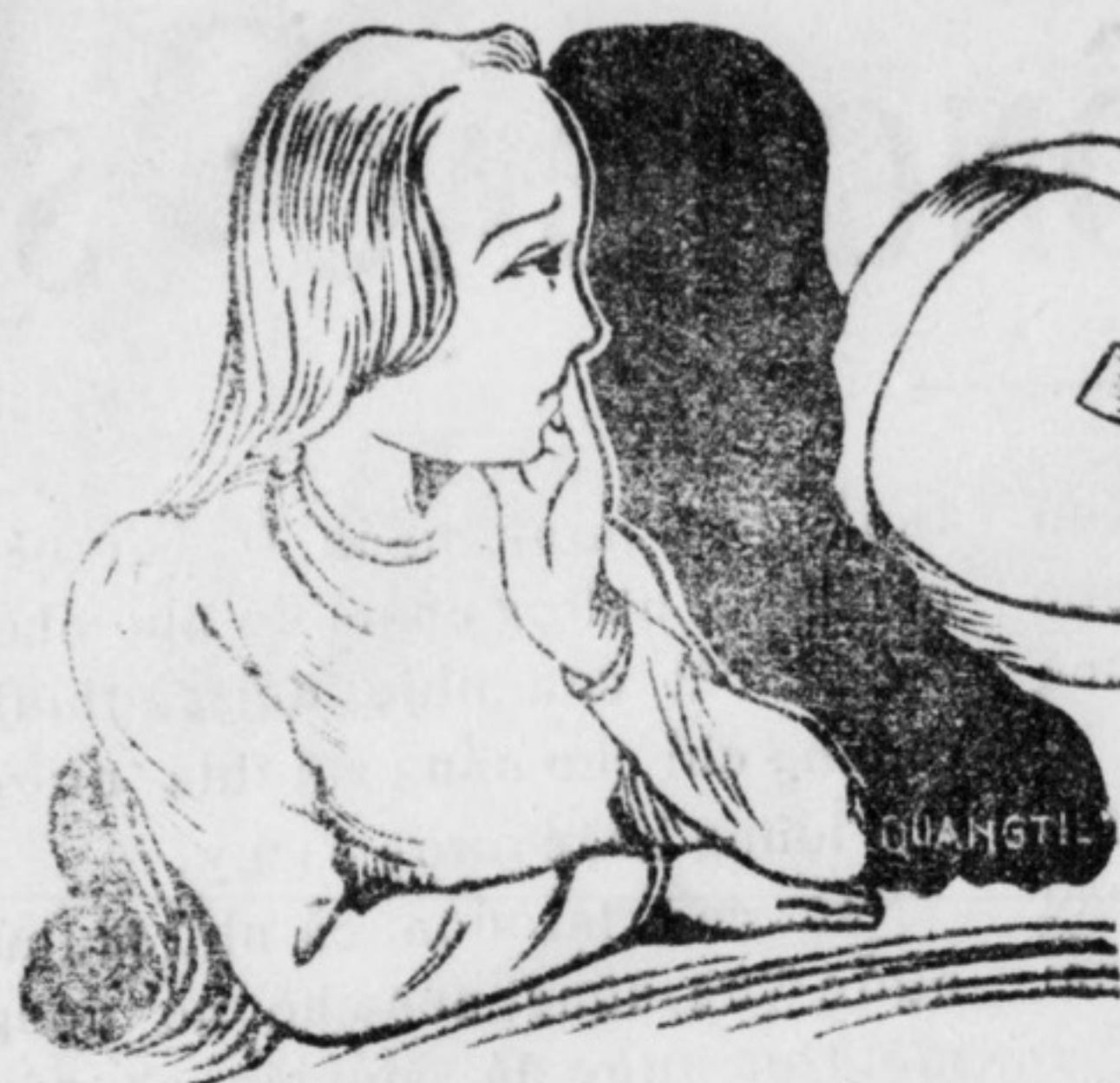
Đun trong 4 giờ và sau cùng, cho vào 5gr muối. Tán nhuyễn, lọc lấy nước cho con ăn.

Cũng có thể làm món khác. Nấu cháo hoặc nấu đậu, cho 5gr muối, đun dư, lọc lấy nước. Ngày nào cũng nên cho con ăn món rau đậu đó và cho ăn thêm crème sữa tươi.

Cần biết

Mùa này, nắng mưa còn thất thường lắm. Khó chịu nhất là đang nắng to bỗng lạnh hoặc mưa to, nhiều khi ăn mặc không đủ ấm hoặc bị ngớt nữa. Trẻ con dễ bị bệnh lắm, nên hãy thấy tiết giờ hơi bắt đầu đổi là coi con cho chu-dáo. Buồng con cần thoáng khí nhưng đừng để lạnh. Nếu con bị lạnh quá, run và dấy dụa, mặt tái đi, lấy khăn dùng nước ấm lau mặt và quần lấy người nó trong một lát rồi lau lại khăn khô, ủ cho ấm. Nếu con nóng quá, người đỏ lên như bị sốt, thở kho-khắn, mồ hôi ướt áo cho con nhưng đừng để bị gió, chỉ nên để mở một cửa sổ nào không lùa vào chỗ con nằm.

Bác-sỹ C.

CHUYỆN DÀI

SỐ XX

của THU-THU

Đôi mắt Lê mở từ lâu, nhìn ngầy dại lên trần nhà mà mãi mãi thân thể tê lịm của Lê chưa ra khỏi giấc ngủ nặng nề. Mắt Lê lại riu riu xuống, muốn ngủ nữa, ngủ hôn mê hẳn đi. Nhưng vừa lịm lịm thì hình như có một ý nghĩ gì vụt chạy mạnh qua trí, Lê choàng mở mắt ra, tâm trí hoang mang... Một cảm giác rờn rợn chạy khắp cả toàn thân và buốt riêng suốt sống lưng. Lê thở giải, để một tay lên trán cố định thần nhìn quanh quần gian phòng. Bốn phía tường quét vôi trắng sóa khiến gian phòng có một vẻ thê thảm sống sượng và trông càng rộng rãi lạ lùng. Lê thấy mình bé nhỏ quá, không là gì cả giữa cái phòng mênh mang mà mấy bức tường trắng cứ lùi dần, lùi dần rồi biến hẳn đi, để thành một khoảng không bát ngát. Tư tưởng ấy diu dặt Lê nghĩ đến cái khoảng không khác, trống rỗng vô tận không có giới hạn, nhưng không có trắng sóa, sáng sủa như thế này, hay đen thẫm mịt mù? Thoảng một giây, Lê thấy chiếc giường kê dưới

người mình lún xuống, biến mất, mình nằm lơ lửng trong bóng tối đen ngịt. Tay Lê nắm vào cạnh giường mà Lê tưởng như là thành gỗ của chiếc quan tài

Cái ám ảnh cứ quẩn quít lấy Lê như một màng lưới nhện không cùng. Nỗi buồn vu vơ cũng lan rộng mãi ra, tưởng chừng ngấm cả vào từng thớ thịt trong

nhỏ hẹp. Lê hốt hoảng, tung chăn, ngồi nhồm dậy, trán rỉ mồ hôi lạnh. Lê toan kêu lên. Vừa lúc ấy tiếng con ở ngoài sân cái phau với thảng bời vọng đến tai Lê. Biết rằng mình vừa sáng, Lê cười ngờ ngạc nhiên, mừng rỡ, một thứ mừng không thể tả được, cái mừng làm cho Lê càng thở mạnh, càng run rẩy cảm động, cái mừng tưởng mình vừa thoát chết. Lê nhìn âu yếm gian phòng, những đồ đạc thân yêu, Lê muốn nói to lên với những vật vô tri ấy: Ta sống! Ta sống!

Lê giờ tay, giờ chân, ngồi soay sủa như để chính mình cũng nhận thấy sự sống của mình. Nhưng được một lúc, Lê lại dịu xuống, sa vào một nỗi buồn vu vơ. Cái ám ảnh của sự chết còn vương vít trong trí Lê, Lê thấy mình không còn đủ sức để làm một cử chỉ đầu là rất nhẹ để phản động lại.

người Lê. Lúc bấy giờ Lê có cái cảm giác rằng mình đang lặn từ từ theo đà một cái dốc êm và dưới cùng dốc là một cái vực thẳm, là cái mà Lê vẫn nghĩ đến một cách ghê rợn mà vừa ban nãy Lê tưởng đã sa xuống tới nơi. Nhưng Lê không sợ hãi hoảng hốt như ban nãy nữa. Chỉ có một chút buồn thắm thía mà thôi. Lê ngẫm nghĩ: « Nếu thế thì còn gì là đáng sợ ». Trong bụng Lê mong cái chết nên đến ngay lúc này, cái chết êm dịu làm sao, êm dịu như một giấc ngủ. Sự so sánh ấy, Lê thấy rất đúng. Phải, lúc Lê ngủ, Lê có hay biết gì đâu những việc đời, còn biết đâu không gian và thời gian!

Giá lúc Lê đang ngủ mà Lê chết luôn thì cái chết cũng chỉ là một giấc ngủ dài, và cũng như khi ngủ, Lê chẳng biết gì cả,

quên cả rằng có mình và cả Văn và có cuộc đời rộn-rã. Lê lạ-lùng sao bây giờ mình mới nghĩ ra điều rất dẫn-dị tự nhiên ấy! Tất cả những sự sợ-hãi, đau đớn, khổ sở vì cái chết bỗng thành ra trẻ con lạ-lùng! Lê tự mình lại cười thầm mình ngu ngốc. Cái chết đã như một giấc ngủ, khi đi ngủ, Lê bình thần, sao khi chết Lê lại không bình thần được. Rồi cứ một luận điệu ấy Lê nghĩ thêm: Khi chưa đến giờ ngủ, Lê có thể đục giấc ngủ sớm được thì bây giờ chưa đến lúc chết, Lê cũng có thể đục cái chết đến sớm được. Như thế Lê càng khỏi phải kéo dài sự chờ đợi và nhất là sự rày vò của bệnh tật, khỏi làm cho Văn khổ sở nữa. Mắt Lê liếc nhìn lên bàn thuốc, và chăm chú vào hộp thuốc ngủ. Lấy gấp năm số viên thuốc Lê vẫn uống mọi tối thế là Lê sẽ có một giấc ngủ rất dài. « Không bao giờ dậy nữa! »

Lê nhấc nhở nói thầm trong trí. Chỉ hai cái cử-động: đứng lên, và móc hộp thuốc thế là xong: không bao giờ dậy nữa!

Vùng nhảy xuống giường, bước mạnh bạo lại phía bàn để thuốc, Lê từ từ mở nắp hộp Gardénal (thuốc ngủ) dốc ra tay mười viên, còn tay kia thì nhẹ nhẹ rót một cốc nước lọc.

Lê thấy lòng vẫn bình tĩnh như thường. Lê sẽ nhắm mắt lên để cho thuốc vào miệng...

(Còn nữa)

NÊN CHÚ Ý!!!

TRONG VỤ HÈ CÁC BÀ
CÁC CÔ ĐI NGHỈ MÁT NÊN
DÙNG SANDAL SEMELLE

«Liège» và «Caouthoua»

RẤT NHẸ VÀ BỀN CỬA NHÀ:

QUẾ HIÊN

36, PHỐ HÀNG BÒ, HANOI

Chế ra sẽ được vừa ý.

CUỐN Règlement général de la navigation Fluviale en Indochine

Có bán tại:

Nhà in Trung-Bac
107, Phố Hàng Buồm - Hanoi

Giá mỗi cuốn: 1\$20

Ở xa tiền cước tỉnh ngoài
Mua mau kéo hết

TÔI MUỐN ĐẸP

Mùi giảo điều dán trước bàn trang điểm

1-) Mua những mỹ-phẩm hạng dưới ấy thì hà tiện được tiền, nhưng lại là một cách hoang phí vô cùng tầm nhan sắc của bà.

2-) Không cần nhiều mỹ-phẩm: ba bốn thứ phần, năm sáu thứ nước này, nước nọ vô ích. Chỉ một vài thứ cần thiết, thế là đủ rồi, nhiều lắm chỉ làm hại da.

3-) Sự sạch sẽ là gốc của sự đẹp. Bà chú ý da dẻ của bà có được sạch sẽ lắm không, trước khi bà thoa son phấn.

4-) Nếu bà đánh phấn không ăn, có chỗ loang lổ thì bà hãy đi rửa ngay cho sạch lớp phấn kem ấy, thoa lớp khác chứ đừng vá vúi. Sự ngại một chút sẽ mang lại cho mình nhiều điều khó chịu về sau.

5-) Hãy xem lược, bóng phấn có sạch không trước khi dùng. Một thứ dụng dơ bẩn đem dùng vào việc điểm trang: sự điểm trang ấy không còn giá trị nữa.

6-) Chớ có tham lợi mua những hộp phấn, mua những ống sáp môi to. Một hộp phấn lâu tới hai tháng dù giữ gìn cẩn thận đến đâu cũng sẽ không

ăn da nữa. Một ống son dùng hàng năm mới hết thì chỉ là tổ chứa vi trùng.

7-) Trang điểm là cốt làm tôn cái vẻ người của mình lên chớ không phải làm sai lạc đi, một bộ mặt Á-đông không thể nào đi với cái đầu có bộ tóc hung đỏ của người Âu.

8-) Hàm răng, hơi thở cũng dự phần vào nhan sắc của bà, hãy nhìn lại răng và hãy ngậm xem hơi thở mình có khó chịu không?

9-) Vài nhát chải lên đầu lên áo. Ngắm lại mình vào gương trước khi ra đi, có giá trị bằng cả một giờ ngồi trang điểm.

10-) Ngồi trang điểm đừng nghĩ rằng: ta muốn đẹp hơn người này người nọ. Hãy nghĩ ta trang điểm vì ta muốn tự trọng. Những sự thái quá, cầu kỳ sẽ tránh được bởi cái ý nghĩ ấy.

CÔ THÚY

TRẢ LỜI ĐẸP

Cô Phương-Hồng Cần-thơ. —
Môi cô khô và rất thể là tại tạng cô nhiệt lắm, nên uống thuốc thanh tâm hay ăn các đồ mát như đồ đen lược, đậu xanh lược. Bên ngoài nắn bôi chút vaseline lên rồi hãy đánh sáp môi và chọn thứ sáp tốt, mỡ.

Có Vô-Danh (Thanh-hóa). —
Muốn tránh bệnh có tàn nhang thì hãy giữ cho da bình thường, đừng để da nhờn, nhờn hay sinh tàn nhang.

Muốn biết da nhờn hay không thì sáng ngủ giậy lấy tờ giấy rất mỏng (thường dùng cuốn thuốc lá) đắp lên mũi. Thấy trên giấy có vết nhờn như dầu mỡ ấy là da nhờn. Da nhờn rất hay mau bần, muốn chữa nên mua borate de soude pha vào nước rửa mặt hay mua eau oxygénée thứ này còn giữ da được trắng trẻo nữa. Muốn cho da sáng nên lấy trái cà chua hay nho hoặc dưa chuột ép nước thoa lên mặt.

QUẢ RỤNG TRONG VƯỜN

Tặng hai người nhặt táo

Ai mặc ư tâm tử!
Còn gì thể thâm hơn một tấm lòng đã chết.
Lão-Tử

Quán sương rũ áo giang-hồ
Bao giờ đi để bây giờ về đây?

Biển trời lạc chiếc đò mây,
Lữ - hành mòn nửa gót giày phiêu-lưu.
Ba thu rồn lại một chiều,
Muôn điều ước, lỗi muôn điều còn chi!
Trở về là bắt đầu đi.
Trở về... còn lại những gì trong tâm?

Năm xưa, cách đã vài năm,
Một mùa đông lạnh về thăm chốn này.
Vườn hoang mưa gió tràn đầy,
Tre vàng trút lá, hoa bay ngập đường.
Quả thu nặng trĩu cành sương,
Vài ba trái chín bên tường nhẹ rơi...
Cùng nhau vui vẻ nô cời,
Lòng trong không bợn một lời buồn lo.
Người rung cây, kẻ đứng chờ.
Quả rơi... cùng nhặt bên bờ cỏ xanh.
Mảng vui lòng quá vô tình,
Giờ phân-ly đánh bên mình nào hay!

Bởi vì tay đã chia tay,
Ra đi chẳng hẹn một ngày gặp nhau.
Sóng triều lớp lớp đòi mau,
Thuyền vô-dịnh có chắc đâu trở về!
Vải đời dệt những phân-ly,
Một lần cất bước chết đi một lần.
Hoa lòng nở lỗi thì xuân,
Nửa phần vui tiếp muôn phần đắng cay.
Ra đi quên cả tháng ngày,
Mắt mờ lệ, khóc bởi say vì đời.
Rồi đông qua... mấy đông rồi?...
Cây vàng, quả chín để rơi mấy lần?...

Đường quanh đi mãi chồn chân,
Cách xa tưởng lãng quên dần cảnh xa.
Chao ôi, muôn dặm đợi chờ,
Người xưa, dấu cũ bây giờ là đây.

Biển-lòng rạt chiếc đò say,
Quán sâu in lại vết giày phiêu-lưu.
Bạn!.. ba thu ở một chiều,
Muôn điều lỡ cả muôn điều còn chi!
Thôi, từ nay bắt đầu đi,
Trở về đây có còn gì nữa đâu!...

Sông-Thương, một chiều đông
LÊ - HUYỀN - LINH
(Bình rượu chát)

MỸ-NGỌC

BÁNH NGỌT—RƯỢU
GIẢI KHÁT--NEM CHẢ
Do một số chị em bạn
gái đứng đầu trông nom

ĐÃ KHAI-TRƯƠNG

tại phố: LAGIQUET
(Sau phố Hàng Bông)
XIN QUÝ-VỊ CHIẾU CỐ

XIN LƯU Ý. — Mỹ-Ngọc lại
có cả bếp rất khéo biết nấu
đủ các lối ăn Tây, Tàu, Ta.
Quý-vị muốn đặt tiệc tại hiệu
hay tại nhà Mỹ-Ngọc sẽ làm
:- quý-vị vừa lòng :-

VẾT CHÂN TRÊN TUYẾT

(Tiếp theo trang 5)

thuật lại một câu chuyện mà mới nghe tôi đã bảo là cô bịa đặt. Cô nói lúc bấy giờ bà Phiệt-Ninh ngủ gà, ngủ gật, cô toan đi tìm mẹ Đô-Rô, thì cô chợt thấy ngoài cửa sổ có một con bé xinh xắn ra hiệu bảo cô đi ra ngoài với nó. Con bé ngoan ngoãn đáng yêu quá, cô không ngần ngại gì cả, đi ra liền. Ra như thế nào? Chỗ này tôi hỏi, cô không nói rõ ràng được. Cô đi ra, con bé dẫn cô đi về phía cổng vườn. Tôi kêu lên rằng cô nói dối vì tôi qua trên tuyết tôi chỉ nhận thấy có hai vết chân của cô thôi, cô ngoảnh không hiểu tôi nói gì, cô cứ nhất định cái là cô nói thật. Con bé nắm tay cô chặt lắm. Đến gần chỗ cổng thì cô thấy có một người đàn bà rất đẹp và khóc sụt-sụt đứng đó. Người đàn bà bế cô Rosa vào lòng và ru cô. Thế là cô ngủ thiếp đi

Tôi không tin lời cô lắm, nhưng tôi cũng thuật lại cho bà Phiệt-Ninh nghe. Tôi càng nói thì mặt bà Phiệt-Ninh càng sa-sầm, buồn thảm và sau cùng bà bỗng giơ tay lên kêu bằng một giọng rất áo-não: Lay Thiên-Chúa! Xin thương lấy tôi. Xin thương lấy chúng tôi! Chúa không tha tội cho chúng tôi sao! Việc đã lâu rồi!

Bà than xong, quay lại tôi, nói: Phải giữ cô Rosa cho cẩn-thận, bảo cô hãy liệu đấy, con bé ấy là một con bé độc ác, một con quỷ đấy.

Bà đang nói thì mẹ Sĩ-Tác kéo bà sang phòng khác, tôi thì lạ-lùng bần-rũn cả người và trong bụng phấp-phồng lo-âu cái tai-nạn vô-linh đang rình-rập làm hại cô Rosa. Từ đó tôi không dám rời cô một bước.

Sau lễ Noel ít lâu, ngày rọ, lúc tôi đang chơi với cô Rosa trong phòng chính giữa thì trời mờ tối. Nhưng bên ngoài cũng còn hơi sáng. Cô Rosa bỗng bảo tôi: «Kìa, vú, vú trông kia, con bé ấy nó đang đi ngoài trời tuyết kia kìa.»

Tôi nhìn ra, quả thật qua những hàng cửa kính dài và hẹp, tôi nhận thấy một con bé mặc áo lụa mỏng, nó vừa khóc vừa hết sức đập nắm tay, phò-nhấn lên mặt kính. Cô Rosa chạy ra phía cửa và cùng một lúc

tiếng đồn cầm nổi lên, dữ-dội... Tôi chợt nhận ra một điều là con bé con nắm tay đập cửa kính mạnh như thế mà không có một tiếng động. Tôi kinh-hoảng quá, tôi hết sức ôm lấy cô Rosa, cô vẫy-vùng, cự quây, nhưng tôi cũng ôm được cô chạy xuống bếp tìm mẹ Đô-Rô.

Mẹ Sĩ-Tác: Sao cô Rosa khóc thế kia?

Cô Rosa vừa khóc vừa đáp: —Vú em này độc ác lắm, vú không cho tôi mở cửa cho con bé ấy vào. Con bé ấy đến chết rét mất. Đồ độc ác, đồ độc ác!

Cô Rosa cứ nắm tay đánh tôi mãi, còn mẹ Đô-Rô nghe cô Rosa nói xong mặt mẹ là hiện hình của sự kinh-khủng. Tôi càng rợn tóc gáy. Tối ấy, đợi cho cô Rosa ngủ xong, tôi dọa mẹ Rosa nếu không nói cho tôi biết thế là nghĩa lý gì thì tôi sẽ đem cô Rosa đi trốn. Mẹ Đô-Rô bèn kể cho tôi nghe câu chuyện sau này và nghe xong tôi lại lấy làm tiếc đã bắt mẹ kể.

Cụ công tước già thừa ấy có hai cô con gái. Cô chị cả tên là Maud và cô em bây giờ là Phiệt-Ninh. Cả hai cô cùng đẹp và cả hai cô cùng có tính làm cao quá đáng. Nhưng cụ công tước còn làm cao hơn hai cô nữa. Sự dẫu xảy đến lạ lùng là sau khi đã từ chối nhiều người đến hỏi — ai ai cụ cố cố cũng không cho là xứng đáng với hai cô — hai cô cùng có tình với một nhạc sĩ người ngoại quốc, cứ rằm năm mùa hè đến thì lại tới lâu đài nhà Phiệt-Ninh để dạy và họa đàn với

cụ công tước. Nhạc-sĩ chơi đàn tài tình lắm đến nỗi người ta vẫn nói rằng cả đến loài chim cũng phải im tiếng lắng nghe ngón đàn của ông ta. Sáng hòa nhạc với cụ công tước, chiều nhạc sĩ đi chơi rừng, và thoát đầu thì cô Phiệt-Ninh cùng đi với chàng và, sau đến cô Maud.

Nhạc sĩ khôn khéo lắm, thành thử ra cả hai chị em của người đều tưởng là được nhà nhạc sĩ quyến luyến. Sau cùng thì cô Phiệt-Ninh

rõ sự thật là chàng ta lãnh-đạm với cô, quyến luyến cô chị hơn. Còn một điều mà cô Phiệt-Ninh không biết nữa là hai người đã kết hôn thầm vụng với nhau. Năm sau trước khi Nhạc-sĩ trở lại lâu đài thì cô Maud sinh hạ một đứa con gái, cô để ở một cái trại gần đấy. Trong khi đó, thân phụ cô và em cô cứ yên trí cô đã xem đua ngựa. Cô dẫu thân tín chăm nom, nhưng thường thường cô vẫn đến thăm con, cô yêu con bé thiết tha.

Mùa hạ, nhà Nhạc-sĩ lại tới. Nhưng tình chàng đối với cô Maud đã mất vẻ dăm thắm. Chàng bảo muốn cho mọi người đừng nghi kỵ, chàng cần phải tỏ vẻ quyến-luyến cô Phiệt-Ninh. Nhưng cô Maud, vợ không chính thức của chàng, vẫn say mê chàng dăm thắm, không thể chịu được cho chàng tỏ tình luyến ái em mình ở trước mắt mình. Cô ghen tuông và nói nhiều điều ray rứt chồng. Nhà Nhạc-sĩ dẫu sẽ đi hẳn không bao giờ tái ngộ nữa. Thấy thế cô Maud đâm ra ghét em gái cay đắng. Hai chị em chỉ trò chuyện với nhau khi nào ở trước mặt cha thôi.

(Còn một kỳ nữa)

Cô gái Lào

(Tiếp theo trang 6)

thành một vòng tròn quanh mâm lễ vật, — đấy là cái vòng giây thân ái quây lấy người xấp đi xa thì đúng hơn... Người ta đã có cái nhĩ-ý—hay là vì tình-nghịch cũng nên—để dành chỗ bên Chân-Pheng cho Khăm-Zật. Nàng hơi e-lẹ, nhưng sợ họ riều-cột, cứ đổ mặt mà ngồi vào, vì không những phải gần nhau mà tay người này còn phải chạm vào khuỷu người kia tưởng như cần để luồng nhân-diện chạy thành một vòng khép kín... Có lẽ như thế mới mang nổi sự bình-yên lại cho người thân mình sắp phải lìa xa?...

Một cụ già ngồi xảy ra phía giữa. Cụ bảo Chân-Pheng giơ một bàn tay ra và úp xuống. Cụ làm-rầm khấn-vái để cầu cho bao nhiêu vận-hạn đều tránh xa. Khi cụ cho ngựa tay lên thì cụ liền đặt vào đó các lễ-vật mỗi thứ một ít—Cụ lại cầu-khấn để cho chàng lên đường và đến nơi đất lạ được bình-yên luôn... Rồi rút sợi chỉ trắng trong mâm, cụ buộc một vòng vào tay cho Chân-Pheng, như để cột vào dây tất cả mọi điều may-mắn.

Cụ lùi ra thì mọi người đều theo cụ mà buộc cả tay cho chàng. Nhưng đến lượt nàng, thì Khăm-Zật cảm thấy như nàng buộc vào đấy cả tấm lòng yêu-dấu—Mà Chân-Pheng thì chàng cảm như tấm lòng chàng được buộc lại bằng tấm tình ai... Hai người nhìn nhau, đứng đung nước mắt. Lần đầu tiên trong cuộc tình-duyên tưởng như đơn sơ vì sung-sướng của họ, — họ được nếm một chút gì tha-thiết bởi vì đắng cay.

Nhưng Khăm-Zật ơi, tôi còn được làm chứng một buổi biệt-ly mà người ra đi bịn-rịn bước lên xe, người ở lại chỉ đành khép-nếp bên cửa sổ. Chẳng được dặn nhau lấy một lời, làm gì được buộc lòng nơi cô tay nhau?

VIEN-TRẦN

Chuyện riêng

(Tiếp theo trang 2)

tuổi, không biết là đi đâu và bây giờ sống chết thế nào. Người đàn bà thừa ấy cha tôi mê say, về kể chân mẹ tôi, không có con nên đối với tôi rất có lòng từ ái. Bây giờ cha tôi đã chết và tôi đã lập gia thất. Nhờ có họ hàng mách tôi mới biết cái chuyện thương tâm trên, chớ tôi vẫn yên trí là mẹ đẻ tôi chết từ lâu rồi; người mà tôi gọi bằng mẹ bây giờ là mẹ kế chính thức của tôi. Người ấy nay đã có tuổi và vẫn ở với tôi. Nhưng từ khi biết chuyện, lòng tôi vừa đau đớn vừa căm-lức, tôi không muốn cấp dưỡng cho người ta nữa, trong khi tôi không biết mẹ tôi no đói ở nơi nào, sống hay chết, nhất là sự ly tán của mẹ con tôi lại do người ta?...

Nguyễn-thị-PHI

TRẢ LỜI.— Đọc lá hết thơ dài của bà, mà tôi tóm tắt ở trên, tôi đã khôn cầm nước mắt, không ngờ trong cuộc đời thật cũng có những ảnh hưởng éo le phi thường đến như thế! Tôi biết khuyên bà lời gì bây giờ? Tình mẹ con rất thiết tha và lòng người không phải toàn chứa những sự cao-thượng. Bà không muốn cấp dưỡng cho mẹ kế cũng là một lẽ tất nhiên, không ai chê trách được, và người mẹ kế biết tội mình cũng không thể oán hờn bà được, chỉ nên nhận rằng đó là một sự trừng phạt đích đáng cái tội trước của mình mà thôi. Tôi hiểu lắm, chính bà bây giờ nghĩ đến mẹ không biết lưu lạc nơi nào, bà ăn ngon mặc đẹp cũng không yên, hưởng hồ cái kẻ đã dự phần dẫy ải mẹ bà lẽ nào lại đáng được bà cấp dưỡng tử tế. Thế chẳng hóa ra bất công và tủi lòng người mẹ khổ sở của bà lắm ư?

Nhưng thưa bà, oán thù nên giải chớ đừng nên thắt vào, tôi đành lại đem cái lý của nhà Phật để nói với bà, không nói câu ấy thì cũng không còn câu nào hơn nữa. Vả lại, người mẹ kế của bà không phải không có những chỗ để bà dung thứ. Trên kia tôi có

dùng chữ «dự phần» trong việc dẫy ải mẹ bà là đã có ý muốn bà dung thứ cho người mẹ kế này rồi. Người ta chỉ dự phần thôi, chớ không phải là chính phạm. Chính phạm ấy là người cha đã quá cố của bà. Tôi không có ý khiến bà đề hờn oán sang người cha đã chết. Nhưng bà cứ vô-tư mà nghĩ xem, nếu ông thân sinh bà không tệ bạc quá thì đâu đến nỗi mẹ bà phải ra đi—dù người đàn bà kia có xúi bầy đi nữa—Cái kim đâm vào tay nên trách cái tay vô ý chớ đừng kết tội cái kim. Còn một chỗ dung thứ nữa là người đàn-bà ấy rất từ ái với bà, từ ái đề chuộc tội mình thì càng đáng dung thứ lắm.

Cuối cùng tôi xin bà muốn cho lòng khỏi thắc mắc oán hờn khi vẫn cấp cho người thù, bà cứ nghĩ thế này: Ta làm một việc phúc đức đây và làm thế để mẹ ta lưu lạc nghèo khổ nơi nao cũng được mọi người đối đãi lại như thế. Hoặc nếu mẹ ta đã chết thì sự phúc đức này để mua chuộc sự yên tĩnh cho tâm hồn đau khổ của mẹ ta.

Cô vô Danh Thanh-hóa.— Sự trình bạch hay không chỉ tự người con gái biết cho mình thôi. Còn cái «màng trinh» là để cho người chồng sau này biết cho mình trình bạch. Đã có một chứng cứ rất hùng biện mà người con gái không biết giữ để đến nỗi sau này phải nhờ những cách biện bạch khiêu khê khác thì kẻ cũng phiền cho người con gái lắm. Nhưng một người chồng thông minh, đem động phòng rất có thể biết sự mất màng trinh của vợ mình là do những sự tập luyện thể thao, tai nạn hay vì vợ mình không trong sạch thực? Còn tự mình muốn biết mình còn màng trinh hay không thì không thể biết được.

Ông Tám Hanoi.— Nghĩa là người ta không yêu ông rồi, sự đã hiển nhiên lắm. Một người đàn ông biết tự trọng không đợi đến lúc người ta cự tuyệt hẳn mới thôi sự theo đuổi.

THU-LINH

Nói chuyện với bạn gái

(Tiếp theo trang nhất)

đời của người đàn-bà ấy là lúc lấy chồng. Có thể nói rằng khi lấy chồng, khi làm chủ một gia-đình, có những đứa con để săn-sóc, bao-bọc, người đàn-bà mới thật sống hết cả những năng-lực của mình, ứng dụng hết cả những đức tính thích đáng. Cho nên trong tất cả các sách vở báo chí bàn-luận về phụ-nữ, về sự giáo-dục của phụ-nữ người ta thường nói riêng đến những người đàn-bà đã có gia-đình nhiều hơn. Nhưng những bạn gái chưa lập gia-đình đọc tới không phải là không có ích. Còn gì sung-sướng bằng có người chỉ dẫn cho mình từ trước những chỗ gặp khúc, những chỗ phảng-phiu của con đường mà mình sắp và thể nào cũng phải bước chân vào. Như thế đâu có phải chỉ các bạn đã lập gia-thất đọc tờ Đ. B. mới có ích-lợi?

Chúng tôi còn nhận thấy rằng cả những bạn đàn-ông cũng đọc tờ Đ. B. rất nhiều. Đó là một điều chúng tôi lấy làm bằng lòng và kiêu-hãnh. Chúng tôi đã cố cho tờ Đ. B. truyền rất thành-thực được cái tâm-trạng của người đàn-bà xưa nay vẫn mang tiếng là khó hiểu, khiêu khê, nói ra những nỗi lo-âu, những niềm hoan-lạc của cái tâm-trạng ấy. Và nói như thế để làm gì? Không những có cái mục-đích để đàn-bà chúng ta tự hiểu được mình mà còn có ý để người đàn-ông hiểu chúng ta dễ-dàng hơn nữa. *Bạn đàn-ông đã đọc tờ Đ. B. để tìm hiểu người đàn-bà.*

Chúng tôi nói thế để tỏ với cô bạn rằng dầu mệnh-danh là tờ báo Đ. B. mà người đàn-ông đọc đến còn thấy có chỗ ích-lợi, hưởng hồ những bạn gái chưa thành gia-thất, thì hẳn nó có thể giúp cho các bạn không ít!

T. B. Đ. B.

ĐỪNG CẢ CÁC MẶT HÀNG TO' LUA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn hay mua lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch - sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt:

NGỌC - DUNG

Số 32 Phố Négrier, Hà-dông (Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ-nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gởi đi các nơi.

T. B. — Vì bận việc nghỉ mấy hôm đến 20 Juillet này lại mở cửa.

Vì đâu có t. t. Loạn thần - kinh ra đời

«... TUỜNG vì sự sống gay-go phiêu - bạt đi những nơi rừng nước độc rồi mắc bệnh sốt rét.

Từ ngày có những cơn sốt đến ám-ảnh TUỜNG là ngày tâm-trí TUỜNG bị lay - chuyển. Rồi những sự đau-đớn về xác thịt ảnh-hưởng đến tâm-giới, biến-cải hết cả tánh-tình và tư-tưởng của TUỜNG.

TUỜNG lúc này chẳng còn gì là bản-ngã nữa mà chỉ còn là thần nô-lệ cho những tính xấu-tàn-bạo do bộ thần-kinh rối-loạn gây nên... »

— Trích ở bài tựa của sách Loạn thần-kinh mà chị em sẽ có đọc nay mai.

Mua buôn hoặc lẻ xin gởi thơ cho Kiosque Thanh-Tao ở Vinh (sách dày 65 trang—in đẹp—bìa có tranh vẽ giá 0\$28)

TRONG MÙA NÓNG NƯỚC NÊN UỐNG HUYẾT TRUNG BỬU

CỦA HIỆU ĐẠI-QUANG, SẼ
ĐƯỢC NGON ĂN, NGON NGỬ,
TINH-THẦN TỈNH-TÁO KHÔNG
LÙ-ĐỪ MỎI-MỆT, ÍT KHÁT
NƯỚC — HUYẾT-TRUNG-
BỬU ĐẠI-QUANG LÀ MỘT
THUỐC BỔ HUYẾT RẤT
HAY, ĐÀN ÔNG, ĐÀN BÀ THAI
:- SẢN UỐNG TỐT LẮM :-
CHAI TO 2\$00, CHAI NHỎ 1\$20

Dai-Quang Du'oc-Phòng

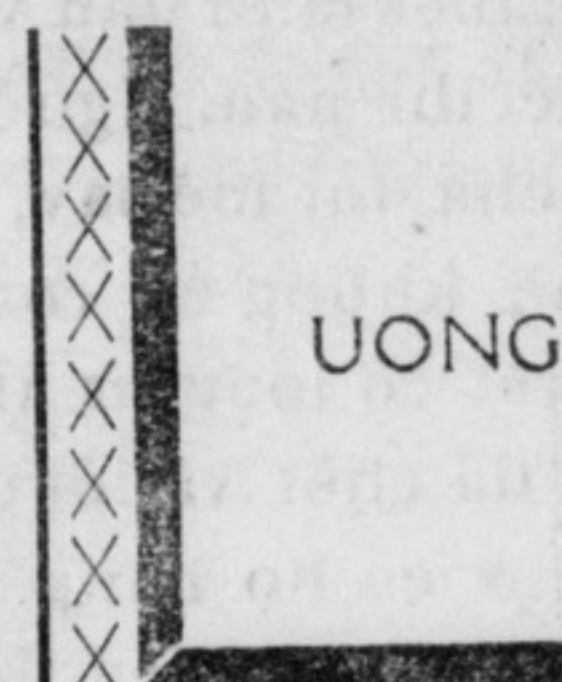
26, Phố Hàng-Ngang, Hanoi. Téléphone 805

MỘT TIN MỪNG TRONG NƯỚC

Chỉ bảo mạch giùm

Các ngài muốn hỏi những vấn-
đề, kinh-tế, xã-hội, chính-trị,
pháp-luật, ví dụ: Các ngài
muốn tranh-lùng lại tòa Nam,
Tây-án, muốn ứng cử nghị-
viên, ngài có hàng muốn xuất
cảng, ngài muốn biết tư cách
hạnh-kiểm người nào, ngài
muốn tìm một người nào không
rõ địa chỉ. Ngài muốn thuê
một căn nhà v.v.

Bất luận điều gì, xin cứ hỏi.

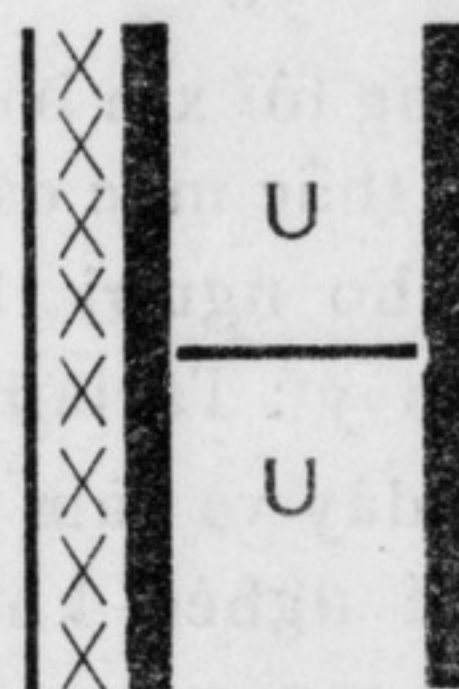

LƯ'ONG - HU'U

Service de Renseignements Généraux
129, R^{te} Sinh-tu Hanoi Tél. 1307

Các ngài có một công truyện
gì, ví dụ, như xin học cho con
em, khai-sinh, giá-thú, khai-
tử, hoặc thuê người, xe, đồ-
đạc, xin phép chữa lại nhà,
xin phép hội họp, xin cứ ủy
bản sở làm giúp.

Công việc nhanh chóng, kín
áo, cần thận và rẻ tiền.

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGÕ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYEN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

:-

(Rayon X. traitement électrique.)

:-

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT